

ПОЛ ТЕРИДИАН НЕКРОЛОГ

Превод от английски: Цвета Карагъзова, 1987

chitanka.info

Лош край бе отредила съдбата за репортера Бартоломю Шрайбър и редактора А. Т. Роупъс.

Като редактор във „Вътрешна информация“ добре ги познавах: те бяха като химикали, безвредни поотделно, но опасни, когато са заедно.

Шрайбър, който пишеше общите материали, бе едър, избуял момък, предимно откъм сланина, физически той се бе развил във всички посоки, но не и емоционално.

Понякога, като призовавах на помощ гордостта му, постигах големи резултати с Шрайбър. В края на краищата той бе завършил Йейл^[1] и вярваше, че професионалната му подготовка е на изключително равнище. Но постиженията му бяха с променлив успех, макар и един-два пъти на косъм от наградата Пулицър.

Нашият вестник е средно голям, с четирима редактори — трима виртуози на ножицата, начело с главния, които имат задължението да подготвят броя с местни и предадени по телекса новини и да натъкмяват заглавията. Всичко си вървеше както трябва, докато един ден редакторът Клем Лоуто не реши да се прости с молива и гумата и да се възползува от оскъдното пенсионно перо на нашия издател.

Благодарение на честото закриване на вестници в днешно време се явиха най-отбрани кандидати, от които главният избра Роупъс — бивш редактор в някои авторитетни ежедневници и харвардски възпитаник до мозъка на костите си. Наричахме го свойски А. Т., тъй като според досието му инициалите бяха само код, с който го удостоили своенравните му родители, невярващи в ползата от имена.

Той наподобяваше костелива фея с огнена сплъстена коса, рунтави вежди и буен мустак, който покриваше устата и по-голямата част от брадата. Възприемаше английския език, въпреки деликатната му същност, като нещо толкова материално, колкото е и кованото желязо, и бе твърдо решен да го брани до смърт от коварното корозионно действие на реформите и разрушителните сили на неправилната употреба.

Когато постъпи при нас, Роупъс донесе със себе си ножицата си. Никога, в никоя редакция не бях виждал подобно нещо. Осемнайсет инча дълга, изкована от стомана „Солинген“ и никелирана. Държеше си малко точило в най-горното чекмедже на подковообразното бюро. Всяка сутрин преди работа той майсторски погалваше с бруса

ръбовете на ножицата, а светлината танцуваше по блестящите остриета.

Един древен обичай в нашия вестник изискваше от репортера, автор на статията, да я залепи на дълъг лист, независимо от дължината ѝ. Когато подавах материала на главния, виждах нетърпението, с което Роупъс го очакваше. С едната си ръка тракаше с ножицата, режейки парченца от въздуха, а с другата размахваше като обезумял мекия черен редакторски молив подобно на маестро, който дирижира Вагнер в ослепителна концертна зала.

Първият път, когато Роупъс подложи на операция материал на Шрайбър, се превърна в началната схватка на нещо, което бързо премина в повсеместна война. В статията, която наистина бе под обичайното ниво на Шрайбър, се разказваше сантименталната история на сляпо момиченце от едно селце близо до града. Нейните съселяни доброволно бяха събрали средства, за да я изпратят при магьосниците хирурзи в клиниката „Мейо“, от които очакваха чудотворно изцеление.

Шрайбър неспокойно наблюдаваше през валяка на старата пишеща машина „Л. С. Смит“ как Роупъс грабна екземпляра от главния редактор.

— Аха! — извика Роупъс в момента, в който черните му очички откриха грешка. — Общо единодушие на мненията значи? — Моливът зачеркна всичко, с изключение на „единодушие“ в тавтологичния израз. — Притисна куклата към лявата си гърд значи? — Моливът го превърна в „лявата страна на гърдите“. После тръсна глава и промърмори „глупости“, а наточените остриета прободоха екземпляра и предизвикаха свиване в стомаха на Шрайбър. Един безсмислен абзац падна в кошчето за боклук, както изрязан апендикс пада в легенчето на хирурга.

Роупъс се наведе над творението, а редакторският молив трепкаше, мятеше се, плъзгаше се и най-после спря.

— Аха! — каза Роупъс и потупа вече покорения екземпляр.

После небрежно драсна едно иронично заглавие, което напълно подходеше.

По-късно печатарската машина се завъртя, нашата стара сграда се разтресе, а с нея и Шрайбър. Когато редакционният помощник подаде на Шрайбър вестника с все още неизсъхнало мастило,

репортерът пребледня, четейки окастреното си произведение, набрано със съвсем дребен шрифт.

Шрайбър закрачи към бюрото, на което Роупъс се любуваше на делото си.

— Проклет палач! — изкрещя Шрайбър.

— Скрофулозен драскач! — не остана дължен Роупъс с ножицата нащрек.

— Харвардско хвърчило! — парира Шрайбър, свивайки топчестите си юмруци.

— Йейлски инвалид — отвърна феята.

Ако главният и аз не ги бяхме възпрели, неизбежната трагедия нямаше да се забави. По мое мнение материалите на Шрайбър се подобряваха след хирургическата намеса на Роупъс, но садистичното ликуване, с което дребосъкът съпровождаше операцията, неизменно вбесяваше репортера.

Известно време се надявах, че от сблъсъка би могла да се извлече някаква полза. Шрайбър очевидно се стараеше повече. Преди да предаде статия, той загрижено я проверяваше за грешки в граматиката или правописа.

Що се отнася до Роупъс, неговата безспорна преданост на редакторското съвършенство вдъхновяваше презрените нещастници на редакторските бюра, които сега съзнаваха, че могат да отстояват своето във вечната война с репортерите.

Но часът на трагедията удари, когато главният и аз седяхме в мърлявата приемна на вестника и пиехме сутрешното си кафе, след като бяхме пуснали по десет цента в касичката на издателя. Както ми предадоха очевидци, Шрайбър извадил от чекмеджето на бюрото си едно късо материалче, с което си бе играл в продължение на седмици и го криеше, щом някой го доближеше.

Отделът „Вътрешна информация“ приличал на притихнала арена, когато Шрайбър със статията в ръка високомерно тръгнал от бюрото си и се изправил пред редакторското бюро на Роупъс.

— Хайде да видим дали ще орежеш това — казал войнствено Шрайбър, когато усмихнатият Роупъс поел екземпляра, а ножицата му в очакване кълцала въздуха.

Но докато четял, усмивката на Роупъс посърнала и с ножицата пред гърдите си, по военному, той се обърнал към Шрайбър, който с

изваден револвер стрелял право в гърдите на дребосъка.

Разгневен от нанесеното му оскърбление, Роупъс скокнал от стола с ножицата напред. Забил я в сърцето на репортера и двамата неприятели склопили очи на пода във „Вътрешна информация“.

Кой бе победителят в тази трагична битка? Отговорът вероятно се криеше в слабата усмивка, която не напусна устните на Шрайбър, докато лежеше проснат по очи, с живот, отнет от остриетата, които бяха осакатили толкова много от неговите чеда.

Защото в ръката си Роупъс здраво бе стиснал материалчето, в което кратко и ясно се казваше:

А. Т. Роупъс, 49-годишен, редактор във в-к „Фанфар“, бе застрелян в редакцията на вестника днес в 10:30 ч сутринта от репортера Бартоломю Шрайбър, 42-годишен, който на свой ред бе наръган от редактора.

Бележката на Шрайбър се нуждаеше единствено от заглавие, което написа главният, и бе отпечатана, без да бъде променена нито дума.

---

[1] Заедно с Харвард един от престижните американски университети. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.